אף חמאת לא נאכלת @כיוצא בו אמר רבי

יוםי יהבאים מהשבי סהגולה הקריבו [עלות]

לאלהי ישראל פרים שנים עשר וגו' הכל עולה הכל עולה סלקא דעתך אפשר שחמאת עולה אלא הכל כעולה מה עולה לא גאכלת

אף חטאת לא נאכלת דתניא רבי יהודה אומר

על עבודת כוכבים הביאום ואמר רב יהודה

אמר שמואל על עבודת כוכבים שעשו בימי צדקיהו בשלמא לרבי יהודה משכחת לה

להני שנים עשר חמאות כגון דחמאו שנים עשר שבמים דמייתו שנים עשר שעירים

אי נמי דחטאו שבעה שבטים ושארא אינד

בגרירה ולרבי שמעון נמי משכחת לה כגון

. דחמאו אחד עשר שבמים דמייתו אחד עשר

שעירים ואידך דב"ד אלא לרבי מאיר דאמר

בית דין מביאין ולא צבור שנים עשר היכי

משכחת ליה כגון דחמאו והדר חמאו והדר

חמאו עד תריםר זימני והא מייתי להו הנהו

דחמאו אמר רב פפא כי גמירי חמאת שמתו

בעליה במיתה הני מילי ביחיד אבל לא בצבור אלפי שאין מיתה בצבור מנא ליה לרב

פפא הא אילימא מדכתי' 2תחת אבותיך יהיו

בניך אי הכי אפילו ביחיד נמי אלא יידוקיא

דרב פפא משעיר דראש חדש דאמר רחמנא

מייתי מתרומת הלשכה והא מייתי להו

מישראל והנך דפיישי היכי מייתו אלא שמע מינה חמאת שמתו בעליה בצבור קרבה מי

דמי שעיר ר"ח דלמא לא מייתו מצבור אבל

הכא ודאי מייתו אלא מעמא דרב פפא מהכא

דכתיב יכפר לעמך ישראל אשר פדית ה'

סראויה כפרה זו שתכפר על יוצאי מצרים

מדכתיב אשר פדית מי דמי התם כולהו

בו א מיי' פ"ד מהל' פס מוקדשים הל' א והל' ב: בו ב מיי' שם הל' ב ופ"ה מה עבודת יוה"כ הלכה טו:

רבינו חנגאל מאן דאית ליה בני דכתיב כרחם אב על בנים ואיכא לאקשויי אי הכי מאי שנא זקן. ואי קשיא לך לרב חסדא דגמר ממשה מכדי כיון דקי"ל דהאי עדת ישראל בב"ד הגדול קא מיירי כדמפרש בסיפרא לישתוק קרא מיניה. הוא גופיה לגמר ממשה ואמאי גמיר בטיפו א "כשוק קר ממינה. הוא גופיה לגמר ממשה ואמאי גמיר ממשה ואמאי גמיר ממשה ואמאי גמיר ממשה גמרא. איכא לפרוקי או ממשה גמרא. איכא לפרוקי או בדיני גפשות וכיוצא היו אל נדיני גפשות וכיוצא היא איני. הלא דמו קמ"ל ג"ש. בהן אכל ודיוריותן בלא איני. הלא דמו קמ"ל ג"ש. מאמרי מנא לן דהורייתן בלא אינה הוראה. ומהדרינן דאמר רב המומלל א הייני וראש היישיה ששת וכן תנא דבי רי שמצאל ששת וכן תנא דבי רי שמצאל שבתורה פטורין, היא לוהיו להיו להיו להו הוא לומדו. לא אמרין והוא לוהיו להן עדה. נאמר כאן עדה ונאמר להלן עדה. למנוד לא להדו. לא אמר מנא לן דבינין נאמר כאן עדה ונאמר להלן עדה. בדה ודו מהני אמר אמרי בור חדש מנו למשה לבר מכ"ד של משה דלא ליהוי בהו חד מהני. אמר אמר בור חדש מכל אל. רב חברא גמר מכל מלה דה בו אחד מכל אלו. רב מרא גמר בור חדש מכל אל. רב התיב והתיצבו שם עפוך. עמך שלא היות בו אחו מכל את: דכתיב והתיצבו שם עמך. עמך בדומין לך. ואמרינן ואימא עמך לשכינה פי׳ שלא יכנסו לפנים לשכינה פי שא יכנסו יפנים מחיצתך. אלא אמר רב נחמן בר יצחק והקל מעליך ונשאו אתך. פי דהא לאו בסנהדרין גדולה מיירי בפרשת יתרו. אלא און. פ" הוא לאו בטהחדין בבחי דעיק שבכל מקום ומקום בבחי דעיק שבכל מקום ומקום דכתיב ואתה תחזה מכל העם בכחי דעיק שבכל מקום ומקום וגרו ובסוף פ"א דטנהדרין מפורש מקטה: מתני הורו ב"ד שוגנין מביאין, מקטה: מרצי הורו ב"ד שוגנין מביאין פר. אבל אם עוש מיי מדיק בון שהיו יודעין שהיו ודעין שהיו הורו ב"ד מודעין בון שהיו יודעין שהקול שוגנין כל אחד מהקהל שוגנין כל אחד מהקהל מוצרי. הוף ע"ב בכדי יודען בריש פרקן, שמעי דכל היכא דלא הור שריה, אול ועשו הקהל מודרו בית דין שוגנין ועשו מביא מביא שעירה. אבל ועשו הקהל מודרו בית דין שוגנין ועשו הקהל כל אחד מן העושין הכל היכא דלא הורא הורא הורה בית דין שוגנין ועשו מביא עבריו ודליות אמהו לשמוד דברי הילות אמהו לשמוד דברי חבים באיסורא מטורין מלהביא מכום באיסורא פטורין מלהביא מורו בית מאיסורא פטורין מלהביא מורים באיסורא מיירו ביתי בול מודר בית מיירו מלהביא מבדי ודליות אמהו לשמוד דברי מכים באיסורא פטורין מלהביא עבדי ודליתא מצוה לשמור דברי חכמים באיסורא פטורין מלהביא פר דמזיד לאו בר קרבן הוא. אתו למידק שוגגין ועשו מזידין הוא דפטורין הא שוגגין ועשו שוגגין דומיא דמזידין חייבין היכי דמי שהורו שחלב מותר ונתחלף דמי שהורו שחלב מותר ונתחלף להם חלב בשומן ואכלוהו נימא תפשוט בעיא דרמי בריש פרקין בהך גוונא לעניינה חובה. ודחינן תפטום פניא דרמי בריש פרקון בונא לעינים וונא לעינית וחבה. דוחינן פטורין ואי אמרת ליתני הא כ"ש פטורין ואי אמרת ליתני הא כ"ש פטורין ואי אמרת ליתני הא כ"ש שונגין ולא הש שונגין ולא השש שונגין ולא השש שונגין ולא השש שונגין ולא השש הונהן ב"א השש בתנ" בחב" בחב" בחבר ב"ב בל פיהם מכראון. פ" ב"ד היוד האור ב"ד ברי ר"ב פרים רכל בשבטים מכראון "ב" פרים רכל שבטים מכראון "ב"ב פרים רכל שבטים קובל ה"ב"ב שונים דקבל הב"ב שונין ו", פרים ור"ב שערים דקבבר הניתן ו", פרים ור"ב שבטים בעבודה כובעבודה כבל ל שבט וושבו ברובעבודה כובעבודה כבל בל שבטים שובם דבל הדודה והדוד אקרים.

קול השמחה שמע מינה דרובא הוו אותן דבוכין והוי כחטאת שרוב בעליה קיימין ומשום הכי קרבה: והא מוידין הוו. דורו של לדקיהו ובני קטלא נינהו ולא בני קרבן נינהו והיכי מתכפרים בהנך חטאות: הוראם שעה היסה. דאף על גב דהוו מזידין הוו מתכפרים: הנו רבנן מס אחד מן הלכור. כגון שהורו ב"ד ועשו

לבור על פיהם ולא הספיקו להביא עד שמת אחד מן הלבור חייבין וכו': מת אחד מן ב"ד. והויא ליה חטאת שמת אחד מן השותפין דהויא כמתו מקלת בעליה ולא קרבה. הא דאיקרי להו שותפין לה משום דחטהת של שותפין חותפין לם משום מסטמת של שותפין דעלמת קרבה דחין שנים מביחין קרבן דלה חלי דחיקרי להו שותפין משום דלה מלי קרי להו לבור דהה להו לבור נינהו הלכך קרי להו שותפין: דחין לבור מחים. דחין דין מיתה בלבור דכי גמירי חטאת שמתו בעליה למיתה אולא ביחיד ולא בלבור: שמעינן ליה לר"ש דאמר חטאם השוחפין אינה מסה דפניא פר ושטיר של יום הכפורים שמבדו והפריש אחרים מחתיהם. ונתכפרו בהן . ואח״כ נמלאו האבודים כולן ימותו דברי רבי יהודה ר' אלעזר ור' שמעון אומרים ירעו והא הכא דפר של יום הכפורים דהיינו פר של אהרן הוי חטאת השותפיז דכהנים מתכפרים בו והאמר רבי שמעון ירעו דלא הוי כחטאת שכפרו בעליה בעלמא דלמיתה אזלא משום דחטאת שותפות לאו כחטאת יחיד דמיא אלא כחטאת זבור דמיא והוא הדין כי מת אחד מן השותפין דלא כחטאת שמתו בעליה דמיא אלא חטאת השותפין היא בעליה דמיא אלא חטאת השותפין היא ואינה מתה והכא הוא דקאמר ירעו משום דהא כפרו בעליה אבל היכא דמת אחד מן השותפין אימא לך דסבירא ליה לרבי שמעון דקרבה דחטאת השותפין נופי שנועון דקופה דווטחות השומפין אינה מתה הלכך לא מיתוקמא כרבי שמעון: רבי יהודה אומר כולן ימוחו. דהכי ס"ל דאפי׳ חטאת לבור מתה: אמר ליה רב יוסף כהנים קא אמרת שאני כהנים דאיקרו קהל דכחיב על הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר. דאתקוש לקהל וכיון דאיקרו קהל משום הכי קאמר רבי שמעון דפר חטאת דידהו כחטאת שעיר דקהל דמי דאינה מתה אבל בחטאת השותפין לעולם אימא לך דס"ל לרבי שמעון דכי מת אחד מן השותפין דלא קרבה וכי מת אחד מן בית דין פטור ואכתי נוקמה כר"ם:

הכל עולה סלקא דעסך. והכתיב שעירי עזים לחטאת 0 : אף חטאת. דהקריבו לא נאכלת לפי שהיו שעירין של לצור הנשרפין לפי שהכניסו דתן לפני ולפנים כדכתיב 0 וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש כדתגן (זכמים דף מז.) פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין דהיינו שעירי עבודת כוכבים דלבור דאמר רב

דב"ד. ואחד שהביאו ב"ד הרי י"ב: ם מתים נינהו אלמא אין מיתה בלבור וה"ה לדורו של לדקיהו דאע"ג דמתו מתכפרין בהנהו חטאות: הסס. מדור של בית הראשון היו ומדאין מכירין

יהודה על עבודת כוכבים הביאום: ואידך בין לר׳ יהודה בין לר׳ שמעון בין לרבי מאיר היכי קרבי הנהו חטאות והא מייתי הנהו דחטאו בימי לדקיהו דהוו חטאת שמתו בעליהן: לפי שאין מיחה מלמת במנות בפליקן. לפי פלון מימה בלבור. דאע"ג דמתו לבור לא אזלא למיתה חטאת דידהו: אילימא מדכחיב מחת אבוחיך יהיו בניך. דמשמע דבנים במקום אבות קיימי וכאבות חיים דמו והכא איכא בנים דדורו של לדקיהו: אי הכי אפי' ביחיד נמי. לימא חטאת שמתו בעליה דלא למיתה אולא דלהוי הבן במקום אב: משעיר דר"ה. דהוי חטאת דאמר רחמנא דניתו מתרומת הלשכה דכל קרבנות לבור מתרומת הלשכה הם באין והא דלמא מייתו להו מישראל לאחר שנתרמה תרומת הלשכה: והנך. ישראל דפיישו: היכי מייםו. שעיר דר"ח דאתא מתרומת הלשכה והא הוי חטאת שמתו בעליה אלא ש"מ וכו': מי דמי שעיר דר" דלמא. מיתו מלבור דלמא לא מיתו דספק הוי ואהכי קרבה אלא הכא דורו של לדקיהו ודאי מתו: ראויה כפרה זו. בעגלה ערופה שתכפר על יולאי מלרים וכיון שתכפר על יונאי מלרים ויונאי גבי עגלה ערופה כולהו איתנהו בחיים דעיקר כי אחיא עגלה ערופה אהני (דהיכי) דאיתנהו קא אחיא ומגו דמכפרה אחיים מכפרה נמי אמחים דהיינו יולאי מלרים אבל הכא מי הוו חיים הני דורו של לדקיהו: ודלמא מעוטי הוו. דהאי דכתיב ורבים מהכהנים והלוים דלמא מעוטי דלבור דבית שני הוו והוה ליה חטאת שמחו רוב בעליה ולא קרבה והכא כתיב דקרבה: הא לא מצית אמרת דמעוטי הוו אלא ודאי רבים הוו דכתי' ואין העם מכירים קול תרועת השמחה לקול בכי העם ואותן דבוכים

איתינון מגו דמכפרה אחיים מכפרה נמי אמתים אלא הכא מי הוו חיים אין הכי נמי דכתיב 1 ורבים מהכהגים והלוים וראשי האבות וגו' ודלמא מועמין הוו ולא רבים הוו הכתיב סי (ולא הכירו בקול) תרועת השמחה לקול בכי העם [וגו'] והקול נשמע עד למרחוק והא מזידין הוו הוראת שעה היתה הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי אילים תשעים וששה כבשים שבעים ושבעה כנגד מי אלא הוראת שעה היתה הכא נמי הוראת שעה היתה ית"ר מת אחד מן הצבור חייבין אחד מבית דין פטורין מאן תנא אמר רב חסדא אמר רבי זירא אמר רב ירמיה אמר רב רבי מאיר היא דאמר ב"ד מביאים ולא צבור הלכך מת אחד מן הצבור חייבין דהא קאים כוליה בית דין מת אחד מבית דין פמורין דהויא לה חמאת שמת אחד מן השותפין ומשום הכי פטורין מתקיף לה רב יוסף ונוקמה כרבי שמעון דאמר בית דין עם הצבור מת אחד מן הצבור קייבין, דאין צבור מתים מת אחד מבית דין פטורין כדאמרינן דחָטאת שותפין היא א"ל אביי שמעינן ליה לר"ש ראמר חָמאת שותפין אינה מתה "דתניא פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהם ימותו כולן דברי רבי יהודה ר"א ור"ש ייאומר בירעו לפי שאין חמאת צבור מתה א"ל רב יוםף כהנים קא אמרת שאני כהנים דאיקרו קהל דכתיב יעל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר

שרו ג אופר ידעו. אף על גב דלא דמי דהכא מתו בעליהם מכל מתום לא אזו למקרכה ומה לי פסול זה ומה לי פסול אחר ואפילו הכי שמעין ליה דירעו: הדרן עלך הורו בית דין

תוספות ו 111 ה"ל כת"כ וכן היה ר"י אומר על עבורת כוכבים הביאום ואתא לפרוטי דכרי כי יוסי: אילים וכבשים. לריך עיון מאי טעמא נשרפו שהרי אינן כאין על עבודת טוכנים: הוראת שעה היהה. הוא הדין דעל כולהו מלי למרולי הכי: ור" שבעון

 ל) תמורה טו: [כל הענין ע"ש שינו"ס], כ) [כ"ל בני הגולה],
 ג) [ל"ל דיוקאן, ד) [כרימות כו,
 כ) [ל"ל ואין העם מכירים קולן,
 נ) (מוספתה), נ) יומל כ. סה. שבועום ח. מ) ול"ל חומריםו. ע) ולפירי מטאת רש"ש, עורא חן, י) וויקרא

תורה אור השלם

 הַבָּאִים מַהַשְּבִי בְנֵי הַגּוֹלְה הַקְרִיבוּ עלוֹת לַאלֹהֵי יִשְׂרָאַל פֶּרִים שְׁנֵים עָשָׁר עַל כֶּל יִשְׂרָאֵל אַילִים הָשָׁעִים וְשׁשָּׁה בְּבְשִׁים שַׁבְעִים וְשִׁבְעָה צְפִירֵי חַטָּאת שְׁבָעִם וְשִׁבְעָה צְפִירֵי חַטָּאת שְׁנֵים עָשְׂר הַכֹּל עוֹלְה לִיִי:

נוואגיג הכובר את מקדש הקדש ואת. ז. וְבַּבָּוֹ אֲתֹר הַמְּוְבַּם וְתְנֵבַּר בְּבַּרְר אָתְר הַמְּוְבַּח יְכַבַּר אָהָל מוֹעַד וְאָת הַמְּוְבַּח יְכַבַּר וְעַל בְּל עַם הַקְּהָל וְעַל הַלְּל בָּל תַם הַקְּהָל יְכַבַּר: ויקרא טו לג

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף רש"י

מוסף אופר הי יובי. לא

מיסרש הילא (תשחדה טוה), על

שיט עשר שבעים שעצדו ט"י ביתי

שנים עשר שבעים שעצדו ט"י ביתי

מיס עשר שבעים שעצדו ט"י ביתי

מיסי עשר שבעים שעצדו ש"י ביתי

מיסי ועשר שבעירן של השים גבר

מיסר שבעירן שבעירן שבעירן שבעירן שבעירן שבעירן שבעירן שבעירן במרשן הן

ממחק שבעירן שמרשן במרשן הקומן,

ממחלה כפר מעלם דבר והן שעירן

מיסר מעלה דבר והן מעירן

מיסר מעלה דבר והם ולשר במשלה ביתי בית ושבה לשר כשלה במשלה ביתי משל הבית ששר שביר משלה בית שה מיל ועשה לבית ששר לבית ששיר עשה

מיסר מעלה לבית שעיר ע"י

מיסר העלה לבית שעיר ע"י

מיסר העלה לבית שעיר ע"י

מיסר העלה לבית שעיר ע"ה

מידן כפר העלה לבית שעיר ע"י לידון כפר העלם דבר (תמורה שם). פר ושטיר של יום הכפורים. שטיר של יום הכפורים. פר ושעיר של יום הכפורים.
שהן מטלות הפנימיות (שבועות
יא:). והפריש אחרים
יא:). וומנלו הכלשונים
(יומא טה.). ימותו בולן. ללל
דמו לשעירי הרגלים דמגן בהו
בממנימין לל קרבו ברגל זה יקרבו ברגל אחר, אבל אלו אינן ראויין עד יום הכפורים לשנה הבאה וכבר עברה לה שנה והוו להו מתרומה עברה לה שנה והוו להו מתרומה והלכך ימותו כדין חטאת שכפרו בעליה, שהלכה למשה מסיני חמש חטאות מתות חו אחת מהם

תוספות הרא"ש

1) והא אין כפרה למתים. כלומר היאך הקריבו הבאים מהשבי בני הגולה על דור של צדקיהו שחטאו הלא אין כפרה למתים פירוש מחיים דאין מביאין עליהם אחרי מותם: מי